

An non timendum est, ne in hunc reum intentata actio scandalo sit populo, qui in omnibus omnino negotiis Presbyteros damnare solet, ac delictare eos magis, quam Laicos, vindicta gaudere, minusque parcere? An non ejusmodi scandalum ineptum foret; Parochus vero, qui officio suo deesse non vult, debetne omnia permittere hominibus impetentibus, male animatis, ignorantibus, quibus Evangelii, & Ecclesiasticae disciplinae regule videntur intoleranda?

RESPONSIO.

Consilium Conscientiae subscriptum putat, Vicarii, de quo supra dictum est, consilium vituperari non posse; eum non modo potuisse, verum etiam debuisse a Judice petere, ut repararetur injuria, quam postremo loco lubivit; quaque ceterarum, quas a Parochianis non paucis antea pertulerat, quasi cumulus extitit. Ejusmodi contumelia, ac postrema presertim injuria non unius Vicarii personam ledunt, sed universi status Ecclesiastici dignitati non parum offiunt; ut proinde hoc in sensu injuriae publicae rationem induant, atque adeo magis ad satisfactionem postulandam Vicarium impellant. Quamvis enim patientia fere laude maxime digna sit, satendum tamen est, perditos ac nequam homines ita ea non-numquam abuti, ut impudentius iis viris insultent, quorum gradus ac dignitas obsequium requirit. Quamobrem Vicarius hic ne dum contra charitatem, atque animi moderationem, quae christianum hominem decet, egerit, adeo scelestum aggressorem apud Judicem infectatus; Episcopum potius adire deberet, ut ex ipso intelligeret, an carceris sententiam, quam obtinuit, exequi debebat, nec satis habere ei metum incutere, atque ita ipsum ad compositionem petendam adigere; injuria enim, quam audeat homo Vicario intulit, longe gravior est, quam ut ille punitionis tantum formidine sit percellendus; dignus sane est, qui re ipsa puniatur.

Ex his omnibus sequitur I. Parochum, initis consiliis iis omnibus, quae in expositione producta sunt, impedire non debuisset, quominus Vicarius reum, de quo agitur, apud Judicem persequeretur.

II. Eum Vicario patrocinari debuisset ad characteris dignitatem tuendam, & ejusmodi mala in posterum impedienda.

III. Ut alicuius major accedat auctoritas, fuerit apprime utile, Episcopo patrocinium obtineri, cum negotio praefici, atque adeo scelesti hominis punitionem ejus nomine postulari.

IV. Parochus ita se gerens nihil ager, quod Sanctorum Patrum principis, vel Canonibus adversetur, quoniam ii potius Praelatos hortantur, ut reos acriter puniant, ne augeant crimina, quae impunita reliquerint, alisque prava ejusmodi exempla legendi ansam tribuant: *Nemo cum uni indiget; indigno, inquit S. Ambrosius in Psalmum 118. num. 2. plurimum facit ad prolatum contagium provocari? Facilitas enim venia incertum tribuit delinquendi.* Referuntur verba haec Decreti cap. 33. q. 23. Gregorius Magnus in suo Pastoralis 2. p. cap. 6. de Superioribus Ecclesiasticis lenitati atque humilitati plus aequo studentibus ita pronuntiat: *Cum immoderatus cupiditate virtus humilitatis, solvantur jura regimini.*

Parochus igitur, ejusque Vicarius in hoc negotio hominibus ex mentis hebetudine, atque animi pravitate garriculis auscultare non debent; quicquid enim inde oritur scandalum non aliunde quam ex prava eorundem hominum preparatione ortum trahit, neque omnino duobus hujus Ecclesiasticis viris, iidemque innocentibus tribui potest.

Decisum hac die 23. Martii ann. 1791. G. Fromageau.

CASUS II.

Presbyter in Parochia habitatus.

Ecclesia Habitantis minime licet cibaria, vel pecuniam ab iis exigere, qui eorum Sacerdoti adscribi volunt. Quicquid in ejusmodi casibus exigitur, avaritiam sapit, ad simoniam accedit, Canonibus adversatur.

QUESTIUM.

IN Parochiali Ecclesia S. Martini Urbis N. . . id motus obtinebat, ut Presbyteri habitati, aggregationis tempore Parocho & Communitati triplex convivium apponerent; pri-

PRIORISSA.

Priorissa, quae abdicat in manu Beatæ Virginis.

Vide (DEVOTIO male ordinata tom. 1. pag. 1293.

PROFESSIO RELIGIOSA.

Religiosa Professio est obligatio, qua se publice ac solemniter Religiosus obstringit profitendi, quoad vixerit, Evangelii consilia juxta regulam ab Ecclesia approbatam, pronuntians vota tria, Paupertatis, Castitatis, & Obedientiae, protestatione publica abrenuntians negotiis, occupationibus secularibus, hujus mundi bonis, honoribus, voluptatibus, quorum sibi usum toto vitae tempore interdicit, devovens se Deo, qui unus omnium Religiosus, vel Religiosa cogitationum, affectionum, desideriorum objectum futurus est, ut proinde rebus vel necessariis, qualque omnino postulat humana conditio, non amplius iis uti liceat, nisi quoad Deum, & animo eidem placendi. Hanc Monasticae vitae notionem illustris ac pius Abbas Trap-pensis nobis exhibet, quae sane eos debet perterrefacere, qui eandem non cognoscentes, eaque aetate, qua ipsi se cognoscere minus valent, amplectuntur, quod in causa est, ut poenitentiae, quod maxime dolendum est, exempla passim occurrant.

Prioribus Ecclesiae saeculis Christiani, qui in solitudines se recipiebant, ut persecutionem effugerent, seque a corruptis saeculi moribus abducerent, non alii regula, quam divina, quae ipsis aderat, gratia mortionibus adhaerebant. Cum postea Anachoretarum numerus haud mediocriter excrevisset, inter eos sensim infiltratae sunt Communitates, quae ad spiritualia exercitia mutuo se vinculo conjunxerunt, a Superiore pendentes, quem eligebant, & cui obedientiam absque ulla tamen formula promittebant, castitati studentes, & temporaneis bonis omnibus nuntium remittentes. Visum deinde est hoc ita instituta vitae consilium solenne reddi, ut majore in pretio haberetur, & difficilius everteretur; forsasse etiam ut eorum occurreret inconstantia, quos identidem poenitebat, id quod in familiaris scandalo, & perturbationi erat.

Religiosam Professionem antecesserit Novitatus, & is quidem ad triennium in Orientis Ecclesia, si Novitatus e Monasterio nunquam egrederetur, & ad quadriennium, si quandoque egredi cogere, ut Alfoerrius animadvertit. Sed in praesentia Novitatus hic concluditur anni completi spatio, ejusdemque sine causa legitima non interrupti; quo quidem ea, qua par ante dictam Professionem, Communitatis capitaliter congregatae consensu opus est; ac Novitatus ad tam gravem Actum preparatus, in facie Ecclesiae, & coram rebus se regulam, quam amplectitur, exacte custoditurum promittit; acceptatur a Superiore promissio, ejusque in Communitatis libro Actus exeritur. Omnes haec caeremoniae atatem congruam supponunt.

Sed aetas hac non uno modo definita fuit. Aurelianensi Constitutione requiritur annus vigesimus quintus in viris, & vigesimus in puellis, ac si quis aetatem hanc non attigisset, semper erat succedendi ac testandi capax, non obstante ejusmodi Professione, quovis rigore juris, aut quibusvis consuetudinibus repugnantibus. Blesensis Constitutio juxta Tridentinum Concilium ad validam Professionem non nisi annorum sexdecim completorum aetatem postulat. En verba Blesensis Constitutionis: „ Religiosorum & Religiosarum Professio non ante sexdecim annos completos, nec ante probationis annum ab habitu suscipi, pro emittatur, in poenam nullitatis tam dictae Professionis, quam omnium contractuum, obligationum, & dispositionum bonorum, quae in ejus gratiam extiterint. Qui vero ante dictam aetatem Professionem, ediderint, possint sua bona in suorum, aliorumve, prout ipsis videbitur, favorem disponere, non autem in bonum ullius Monasterii directe, vel indirecte, idque tribus mensibus post annorum sexdecim completorum aetatem; quod si ante dictum tempus sua bona non disposerint, eadem bona recidunt ad eorum proximos haereditate ab intestato. Abrogata est consuetudo tacitae Professionis, quae olim praesumebatur, cum quis in Monasterio, & quidem Religioso Professi habitum deferens ultra annum versatus fuerat. Hac de causa elapso Novitatus tempore, Professio publice peragitur, Professus ejus Actum e scripto profert, signatque manu sua, secus rejiciendus.

Vetium non semel fuit, ne ingressus in Religionem venderetur, quoniam ea quidem Simoniae species est. Religiosa Professio illud est; nisi ad bona spiritualia unice referatur. Nihilominus semper licuit, eos, qui Religionis nomen darent, bona sua, vel eorum partem secum deferre, & consanguineos in ipsorum gratiam Monasterio aliquid largiri. Praeterea si Monasterium non satis habeat, quo plures, quam adfunt, Religiosos sustentet, non erit respuendus dignus vir, ne ejus pecunia accipiantur. Quare in hoc negotio tradi nequit aptior regula, quam conscientia Praelatorum, qui coram Deo se enormi crimine obstringunt, si in temporalis alicujus boni gratiam indignum suscipiant. Ex Div. Caroli praxi debet Episcopus definire, quid Monasterio tribuatur, prout opus esse cognoverit. Professionis Actus recipiatur, & quemadmodum ille non amplius a Communitate recedere potest, ita nec eum Communitas ejicere potest, quocumque praetextu, cum vota jam pronuntiauit.

Præsto sunt tamen Religiosi Professo anni quinque, quorum spatio contra sua vota reclamare potest; id quod ei concessit Tridentina Synodus loco supra laudato, qui, & quae, inquit Synodus, a Religione recedere voluerit, timorem, vel aetatem pretendentes, debent intra quinquennium a Professione sibi prospicere, quo elapso nullus superest reclamationi locus. In ipso quinquennio Religiosus non est audiendus, si propria auctoritate habitum deposuerit, vel a Monasterio recesserit, sed tanquam Apostata habendus est. Debet igitur in suo statu persistere, & ad Episcopum, ut contra sua vota in praesentium, causa cognita, restitatur, accedere. Passim in eum finem obtinetur Papae Rescriptum; sed non est illud necessarium. Ordinaria restitutionis causae sunt, vis, aut metus constantiae communis vincendae capax; id quod claris, & evidentibus probationibus constare debet.

Si Religiosi Professi eo temeritatis devenierint, ut religiosum habitum deserant, & ad saeculum redeant, Superiores connivere non debent, quippe quibus eorum salus commissa sit, sed eos vehementer operam dare necesse est, ut ipsos compellant, compertosque poenitentiae addicant, & ad mentem & officium revocent. Saeculares Judices prorsus esse debent, ac perficere, ut hujusmodi transgressa, cum innotuerint, comprehendantur, eorum Superioribus committendi. Interest autem eos non tolerari non solum ob Religionis decus, verum etiam ob publicam securitatem, quia nihil tam grave atque execrandum est, quo se ejusmodi Apostatae inquinare non audeant. In Caroli Magni, & Ludovici Pii Capitalibus Monachi, & Religiosi, qui cum Conventum, in quo vitam transigerent, elegerint, ab eo recedunt, ut apud suos, vel alibi vitam trahant, si ab Episcopo, ut ad Conventum suum revertantur, admoniti non paruerint, declarantur a Communionem interdicti, & suspensi, atque ejusmodi, ut Eucharistiae gratiam percipere nequeant, nisi prius Episcopi iustitiae satisfecerint.

Quamvis ex veteri Regula ab uno Monasterio ad aliud Monachi non transferantur, quod etiam quoad Regulares Canonicos servabatur. Religiosi tamen Mendicantes, aliaque novae Congregationes hanc loci stabilitatem non custodierunt; domicilia mutant, sed ita tamen, ut semper in propria Congregatione versentur; ac generatim ab uno Regulari Ordine ad alium migrare non possunt. Excipiuntur ii, qui perfectionis desiderio ad strictiorem Observantiam ducuntur; id autem efficere possunt, quin Praelatorum suorum permissionem obtulerint, quam quidem satis est eos petisse. Mendicantes tamen non possunt nisi ad Carthusianum Ordinem gradum facere, nisi iis adit peculiaris aliqua Pontificis dispensatio.

(RELIGIOSI. VIDE TRANSLATIO. VOTUM.

CASUS I.

Professio, quae nulla est, per annum votorum renovationem valida non evadit.

- 1. Veterum renovatio, qua in multis Religiosis Ordinibus quatenus sit, Professionem, qua ab initio nulla fuit, validam non efficit.
2. Religiosus per annos plusquam duodecim in errore versatus, hanc facile in foro externo Professionis suae nullitatem probare potest.

QUAESTIUM.

Pater N. . . . maxime stricti Ordinis Religiosus, ejus habitum anorum duodecim aetate suscepit, & quamvis Pater non temere credere possent, eum non ea aetate esse, quam Canones postulant, vel ob perone remissitatem, vel ob ea, quae ex ejus consanguineis ipsis audierant: id tamen ignorare voluerunt, eumque post Novitatus annum ad Professionem admiserunt. Vix ille primum suum annum compleverat, cum pressis asperitatibus tam parum aetati suae congruentibus in morbum incidit, quo per anni spatium correptus tam grave salus dispendium subiit, ut ex eo tempore identidem aegrotaverit; quod ei spem admittit, fore, ut Ordinis exercitiis, jejuniis, vigiliis, aliisque asperitatibus periculis par sit. Justus est tamen, cum sexdecim annos compleverit, professionem suam iterare; sed certus est, se in eam non nisi ex erronea conscientia, & puerili pusillanimitate consentisse; eique persuaserunt Patres, ipsum coram Deo, & in foro conscientiae votis obstringi perinde ac ceteros, ac tacitam Professum esse, quadoquidem Professorum privilegia participaret.

Ceterum in tantula aetate quid consilii caperet, ignorabat; patris domus, quod unum sibi periculum supererat, ipsi interclusa videbatur; ei nempe, ante quam habitum sumeret, edixerat pater, ut, quid ageret, etiam atque etiam videret; quod si semel Religiosum habitum induisset, non amplius de eo abiciendo cogitaret. Haec ille secum animo reputans, ea pusillanimitate, qua pueri proflus est, grave Superiorum supercilium & censoriam virgam veritas vota sua confirmavit; sed omnino persuasum habet futurum non fuisse, ut ita se gereret, si se in conscientia foro teneri, nec sibi patrem infernum fore credidisset.

Rebus ita se habentibus, serio animum studiis addidit, seque Sacerdotio initiari passus est; sed haec innocens, & acerba victima, prout aetate progrediebatur, oculos aperiens tandem aliquando cognovit se Religiosum & Consanguineorum sudibrium fuisse; ei visum est Religionis jugum intolerandum, ac ni se studio per omne tempus applicuisset, jam pridem ejus gravitati succubisset. In hoc rerum statu per annos duodecim semper irrequietus, semperque titubans versatus est. Cum demum ad aetatis annum trigessimum pervenisset, intellexit evidentissime non eam esse Divini Numinis voluntatem, ut in eo statu persisteret, statimque nihil omittire, ut ex Ordine, in quo nec quietem, nec prosperam valetudinem, nec animi tranquillitatem inveniret, egrediretur, praeter quam quod abhorret ipse a vita Monastica, quam non minus procellosam quam saecularem agnoscit, ac pro certo habet, eam, quod ad aeternam salutem attinet, scopolis, ac periculis obnoxiam esse, ex ambitione & invidia graves in ea perturbationes existere, eosque qui ex externa tantum specie de eadem judicant, sepe falli. Quiritur ergo.

I. An dictus Religiosus valide secundam Professionem ediderit, & an in conscientia foro in ea ad mortem usque perseverare teneatur?

II. Possitne tuta conscientia ad Pontificem confugere, ut votorum suorum dispensationem, & Saeularizationis Bullas obtineat?

III. An ad incommoda, ac dispendia vitanda licite se Romam conferre possit incognito, negotium suum commodius acturus, an vero curare debeat, ut illud consueto juris ordine diducatur? Primum quidem propugnant bene multi, quia

(*) Pelizar. Tom. 1. tract. 3. cap. 3. num. 5.

- II. An Religiosus, qui gravem aliquem defectum, de quo interrogatus est, de industria celavit, possit necne post defectus cognitionem extrahi, quamvis professionem emiserit?
III. Quid de peccatoris, quid de infamis professione sentiendum sit? Illicita ne est? Etne invalida?

RESPONSIO.

Consilium Conscientiae subscriptum super propositis difficultatibus putat.

I. Sixtum V. Pontificem ann. 1588. edidisse Constitutionem in Bullario cap. 7. relatum, qua eum, de cujus vita ac moribus non antea quatuor cognovimus fuerit, ad professionem inlibitatem declaravit. Clemens VIII. in Bulla 87. anno 1602. edita Sixti V. Constitutionem moderavit, ad professionem nullitatem quod attinet, eam nulla inquisitio praecessit, eamque redigit ad commune Jus, ejusmodi quidem ante eam Sixti Bullam extiterat. Consulti potest super hac re Pelizarus (*).

II. Ex Leonis X. Bulla, qua, eodem Auctore teste, edita est die 15. Martii ann. 1516. in gratiam Fratrum Minorum, Religiosus super defectu notabili, quem celavit, professionem tempore interrogatus post deinde a Superioribus repudiari; non jam quod ejus professio nulla sit, sed vi privilegii Praelati per eandem Bullam concessi eadem Professio irritari potest. Communi Jure si quis defectum quempiam juxta Ordinis, cui nomen suum daret, Statuta essentialia celavit, ac deinde professionem emisit; ejusmodi professio nulla est, si gravis defectus sit; ac si minus gravis sit, ea nulla non est. Nihilominus ex privilegio, quod Fratribus Minoribus concessit Leo X. Religiosus hic in deceptionis poenam repelli potest, siquidem ejus deceptio mortalis fuerit. Porro Jure communi rejici nequit, quia nunc temporis ex Decreto Congregationis Cardinalium sub Urbano VIII. non alii, quam incorrigibiles expelluntur.

III. Inquis peccator ex Sixti V. Bulla supra in medium allata professionem edere nequit, ejusque professio illicita est & invalida. Eam temperat Bulla Clementis VIII. in Suprema num. 65. & ad commune jus redigit, ut illicita sit, non autem invalida; verum ex familiarum a Sede Apostolica approbatarum peculiaribus Statutis invalida esse potest, ut Pelizarus (*) animadvertit.

Infames tam juris, tum facti de Jure communi Professioni non sunt incepti, sed ejusmodi quidem illicita professio est, ut ex Sixti V. & Clementis VIII. Bullis ostendimus, n. q. si fere ad professionem sunt admittendi. Quamvis porro futurum non fuisset, ut ejusmodi hominem Ordo susciperet, si peccatum, quod perpetravit, innovasset, non inde tamen sequitur, consentium, quem ille susceptioni suae praebuit, involuntarium fuisse, ac proinde nullum, ac proflus ratiocine, qua eam conjugat ducens, quam divitem putat, quamque aliqui non duceret, non proinde non valide contrahit.

Impedit infamia, ne quis eligere, vel eligi possit; sed ejusmodi ea tantum infamia est, quae ex publico crimine oritur, cum ipsa fundamentalis solum sit & in radice, cum crimen occultum est. I. Hujusmodi personam ad regulares Dignitates evehi non posse vincitur ex cap. inter dilectos de excess. prel. Cum personis vilibus & indignis portu Dignitatis parere non debeant, juxta legitimis sanctiones. Potest nempe textus hic ad dignitates extendi, ad quas electio de jure nulla est, si facta sit in gratiam personae tam juris, quam facti infamia laborantis. II. Persona hac eligere nequit; electio quippe legitimus actus est, ex Cap. selet. de sent. excommunic. 6. Porro infamis actum legitimum edere nequit ex Cap. seiscizatus, de rescriptis, & ex Pelizaro (*).

CASUS III.

Acerbitatibus extorta Professio.

- 1. Nulla est Adolescentis in Religioso Ordine Professio, quam is edidit, quod acerbitas & Entre habuerit.
2. Facile obtinere poterit, ut vota, qua edidit, nulla declarantur, si ei graves rationes praestent, quibus vim sibi illatam ostendant.

QUAESTIUM.

Adolescens, cum a suis acerbitas habitus esset, atque adeo carcerem, indigentiam, rerumque, quibus humana vita maxime constat, privationem pertulisset, invitus quidem in Monasterium ingressus est, ibique Professionem emisit, eo animo, ut se liberaret ab ejusmodi vexatione, quam se a suis ideo pati non temere judicabat, ut, quod illi unice optabatur, ipse volens molens Religionem amplecteretur. Et sane emissam Professionem non eandem suorum asperitatem expertus est, id quod ejus conjecturam firmavit. Hoc posito.

(a) Pelizar. tom. 1. tract. 2. cap. 3. (b) Pelizar. tract. 3. c. 2. n. 2. (c) Pelizar. tract. 5. n. 146. cap. 5. lect. 3. Lamer Tom. II.

Quiritur, an ejusmodi Professio obligationem inducat? An periculis, quam pertulit, hanc ei satis gravem causam suppeditet contra vota edita reclamandi? Atque an, quia consanguinei ita se gelisse dicuntur, quod ejus fratres praese ipso diligenter ideo Claustri deserendi libertas ei adimatur, praesertim cum hac ipsa excusatio vim, qua illi in eum usi sunt, significet ostendatque?

RESPONSIO.

Consilium Conscientiae subscriptum censet, difficultatem modo propositam eo demum redigi, ut innotescat.

I. An absque obligationis contrahenda animo facta Professio in foro interno, & coram Deo valida sit?

II. An adolescens, qui Religionem amplectitur, ut vexationem effugiat, ne amplius in carcere detineatur, ne fama moriatur, eo in statu professionem in foro externo validam edere possit?

Quoad quaestionem primam respondeatur, votum coram Deo nullum esse & invalidum, si libeunda obligationis intentio non addit; votum enim voluntaria promissio est, ita ut obligatio, quam votens coram Deo contrahit, ex ea, quam ipse sibi metipsum imponit, lege ducatur. Jam vero lex nulla est, cum Legislator obligandi intentionem ac voluntatem omnino non habet. Quamvis autem Religiosa Professio hanc in modum peracta nulla sit coram Deo, quoad externam tamen forum, & quoad Ecclesiam rata ac firma censetur, quia Ecclesia de iis tantum judicat, quae apparent, non vero de rebus proflus internis.

Quoad secundam, si Adolescens, qui consulit, ideo Religionem iuvit, quod se non alia ratione a vexatione, quam patiebatur, eximere possit, & alia ex parte consanguinei ejus asperitate nisi sunt, ut ipsum in Claustro conicerent, ejus Professio nulla est, quia non extitit voluntaria. Et sane ut Professio valida sit, libera, & a coactione exempta esse debet. Quamobrem Tridentina Synodus Sess. 25. cap. 19. de Regal. de vi verba faciens, quae fit in ejusmodi facti specie, absoluta pronuntiat eam Professionem nullam effici: Quicumque Regularis praesentis se per vim & metum involutum esse in Religionem, &c.

Præterea in eadem Sessione cap. 16. Concilium vetat, ne quid boni ad Novitium spectantis a consanguineis, vel Tutoribus Monasterio tribuatur, iis exceptis, quae ad victum ac vestitum Probationis tempore necessaria sunt, ne Novitia hac occasione discedere nequeant. Quod si proprii boni ex parte amittendi timor eam libertatem adimere potest, quae ad Professionem in Monasterio emittendam requiritur; potiori sane ratione extrema famis, vel afflicta vexationis formido satis est ad libertatem, quam solemnitas vota postulant, adimendam, & quod inde consequitur, ad eadem vota, quippe quae per vim fiunt, nulla reddenda.

Nonnulli quidem Theologi Religiosam Professionem cum Matrimonio comparantes ajunt, quemadmodum vis, quae Matrimonium nullum reddit, inferenda est in ordine ad extorquendam matrimonium, ita vim, quam patitur, qui Religionem amplectitur, ut Professionem nullam efficiat, eo spectare debere. ut ille in Claustro compellatur, nec satis esse, si Religiosis suscipienda tantum occasio fuerit. Ita sentiunt Sanchez lib. 1. disp. 12. cap. 4. n. 3. de Matrim. & Pelizarus tom. 1. tract. 3. cap. num. 56. &c.

Verum non haec generalis sententia est, Laurentius enim de Peyrinis tom. 1. cap. 25. §. 4. num. 4. contendit, Professionem, ut valida sit, absolute liberam esse oportere; ut proinde coactio, seu vis, unde proveniat, & quemcumque demum finem propositum habeat. Professionem nullam efficiat, si vis obligationis contracta causa proprie dicta, siue tantum occasio fuerit.

Ut ut res habeat, certum est in praesenti facti specie vexationes, quas Adolescens perpessus est, eo proflus spectasse, ut ipse Religioni nomen daret. Sane post editam Professionem suos ille consanguineos non ita ut ante sibi infensus expererit est; igitur dici potest Adolescens Religiosum statum non elegisse, nisi quod vereretur, ne consanguinei vexare pergerent, atque ut vexationem effugeret, fecus numquam eum statum susceperat; nempe gravis mali timor eum in aliud malum precipitem egit; ejusmodi enim Religio est, cum vi & coacte suscipitur. Itaque quirit ipse se ab ea liberare, ac spes adest fore, ut ei res & voto cedat. Asperitate, quas subit, satis grave momentum habent, ut ejus Professio nulla declararetur, dummodo habeat, unde probet se a Consanguineis vexatum fuisse, eosque id propositum habuisse, ut eum in Monasterium compellerent, quam quidem voluntatem apertissime significavit, quemcumque tandem eos causi impulerit, siue ut ejus bonis fruerentur, siue quod ejus fratres praese ipso diligenter.

Decisum in Sorbona hac die 25. Julii ann. 1695. G. Fremageau.

